

A Journey Not Complete - Have the foot steps been muddied?

I read the book "A Journey of Sri Lankans" published & launched recently, with interest.

Having read the book, I must say that I concur, whole heartedly with the sentiments expressed by Shyamon Jayasinghe in his recent article.

My initial thought, that this book was a concise document highlighting the contributions by Sri Lankan emigrants was largely dispelled, when I read certain chapters where experiences & incidents of a trivial nature were documented, which seem irrelevant in the context of the publication, and made me wonder whether publicity seeking was a virtue that should be admired.

We all in our childhood have had somewhat bizarre & unusual events which are generally confined to family albums.

Having read the book, I keep wondering whether a chronicle such as this, where according to my understanding Tax Payers' money have been used to either wholly or partially fund the project, should be used to gain publicity to events of a personal nature.

The experiences of a good doctor, her trips overseas, what hotel she stayed in, how much she paid for the airfares, to be documented in a publication such as this, in my opinion, is as relevant, as my mother publishing my baby pictures in the local paper.

If I were to tell you that I won the first prize at the ripe old age of four, for singing "Ba Ba Black Sheep" and that my mother gave me "Epsom Salt" every six months and that I passed two 'worms' once, would you be interested?

What I expected from a publication such as this, were highlights of contributions made by Sri Lankans who immigrated to this country, so that our children & grand children can look back with pride at our journey into a new way of life.

In my opinion, with the exception of a few (only a very few) chapters, this book has largely failed that expectation.

While I am prepared to stand corrected, I believe that this book should be titled "Memoirs of A Few Sri Lankans", as equally or more deserving Sri Lankan expatriates have not contributed to, or totally been ignored in, this publication.

By Marina Ediriweera



ආචාර්ය වික්‍රමධාත්‍ය කරුණාරත්න

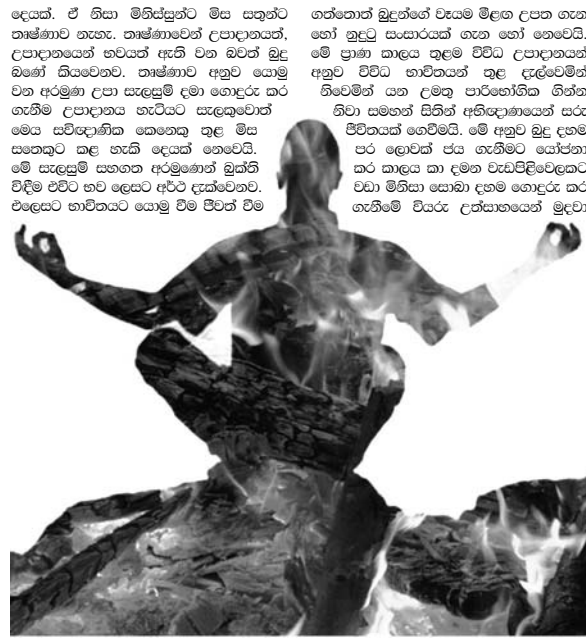
ධූමකරුවන් කියන්නේ හැරීමේ අතුළුව කිපා බැරලො අනමුල හදුනාගෙන එය යළි නිර්මාණය කර ගැනීමට දෙන කෙටෙහෙයයි. මිනිස් සිතුවිලි තර්කයන් විමසා බලන්න පුළුවන්. විස්තර කරන්න පුළුවන්. ඒත් මිනිස් හැරීමේ, ආවේණයත් වටහවලින් තර්කයෙන් විස්තර කරන්න හරියටම බෑ. සාහිත්‍යය කියන්නේ හැරීමේ, පසුබිම තුළින් ගැනීමට දෙන පවතින ශ්‍රේණිවලටයි. එහෙම හැරීමේ කරන විමසුම්වලට නෙවෙයි. කොහොම වුණත් මේ දෙයකාරයේම දැනුම මිනිස් මොළය තුළින්ම එලි දැක්වෙන දෙයක් මිස අද්භූතයක් නම් නෙවෙයි. සිතිවිලි වගේම හැරීමේ නියෝගයන් විද්‍යාණය තුළයි. එහෙම නම් වින්තනයන් වගේම කලාවත් මිනිසාට සිහා වූ දෙයක්ද? මොකද? විද්‍යාණයක් නියෝගයන් මිනිසාටම පමණක් නිසා. සිතුවිලිවලටත් වඩා හැරීමේ නිසා මිනිසා සවිද්‍යාණික වෙතො කියන්නත් පුළුවන්.

මිනිසා ඇත්තේ වෙන කිසිම සෙනෙකට සවිද්‍යාණයක් ඇත්තේ නැහැ. එනිසා ඒ කිසිම සෙනෙකට නම් ක්‍රියා ගැන වගකීමක් පවරන්න බෑ. මොකද? ඒ හම දේම නොදැනුවත්කමින් කළ දේ නිසා. අපට ඉතාම ළඟ විමසන්නියා වුණත් සවිද්‍යාණිකව වැඩ කරන්නේ ඉතාම අහම්බයකි. ඒ අනුව ඉහළ සතන් වුණත් රෝස් ඒ ඒ උවමනාවත් අනුව ක්‍රියා කරමින් දෙකික දිනයක් හෙවත්තේ. ඒ හැරීමේ බලපෑම නාෂ්ණාව හැරීමට සලකන්න බෑ. නාෂ්ණාව කියන්නේ සවිද්‍යාණික වූ මිනිසාගෙන් මහය තුළ යටි විද්‍යාණයක් ක්‍රියා කරන ලිහිල් දිනට පවතින බලපෑමක්. සවිද්‍යාණ වූ නිසාම නාෂ්ණාව බලපෑමකට එය සමඟ පොර බද්දීමට හේතු වූ පුළුවන්. යටි විද්‍යාණයක් වූ නාෂ්ණාවත් ක්‍රියා කරන එවන් වෙන් වූ තර්ක පද්ධතියක් දැයි. එය ඇත්වෙලාදී තර්කනයක්. කොහොම වුණත් පුළුස්සා සැලසුම් හැදීමට නාෂ්ණා මෙහෙයුමට හැකියි. ඒ අනුව බැරවනම නම් නාෂ්ණාව තුළින් විවිධය ජයගන්න බලන උදව්වට වුණත් අවමන් නියෝගක් ඇති වෙන්න ඉඩ ලැබෙනවා. මේ මිනිසාම සිදු වන්නේ මිනිසුන්ට මිස සතුන්ට නෙවෙයි. එනිසා කලා හා සිසුම් හැරීමේ ගැන කරා කරන කෙටි ඒවා සතුන් අතර ගෙනයන්නට බැර වී වටහා ගන්නට වෙනවා. තර්කයෙන් විවිධය සිතුවිලි වගේම හැරීමේ ඇති වෙන්නේ සවිද්‍යාණය නිසාම කෙටෙහෙය වෙනවා. හැරීමේ යටි විද්‍යාණය තුළ කිවිට විද්‍යාණයන් පිට නෙවෙයි. හැරීමේ ඇති වෙන්නේ Sub conscious යන විද්‍යාණයේම කලාපයයි. It's an unconscious දෙයක් හැරීමට සලකන්න බෑ.

බුදුන් දැනුම ලබා ගැනීමේදී ක්‍රියාත්මක වන ඉහළින් හැරීමට ඇත්. කණ, නාසා, දිව, සිරිපර හා මොළය යනේ කර ඉහළින් දෙයක් හැරීමට දැක්වන අතර, ඇරීම, ඇරීම, සුදුප, රුස, ස්පර්ශ හා සිතුවිලි දෙයට ක්‍රියාකාරීත්වයන් තැන් වෙන් කර දැක්වෙනවා. ඒ අනුව පැවැත්මකිනිසා යටිතලයක් මිස ඇදහීමකට අඩංගු වන දෙයක් නෙවෙයි. බවකිනි වුණාම අතර නොගැන එක. මෙහෙය වුණාම නිශ්චයන්ගෙන් නොගැන එක. හැරීමෙන් නොගැන එක. ලිංගික ආසාවෙන් පොරකන එක මේවා නිසක පවුකිනිසා මිස සිතා මතා ඇති කරන මෙදිගන්වීම නොවෙයි. බුදු බිණ අනුවත් නාෂ්ණාව විද්‍යාණය තුළින් මතු වන සැකිලි

මේ අනුව බුදු දහම පර ලොවත් ජය ගැනීමට යෝජනා කර කලය කා දමන වැඩිපිලිවෙලකට වඩා මිනිසා කොබා දහම ගොදුරු කර ගැනීමේ විසරු දුක්කායකෙන් මුදවා මානව දුකාවෙන් යුත් සාමූහික ජීවිතයට ගොනු කරන යටාවාදී දහමක් ලෙස හඳුන්වන්න පුළුවන්.

එතොට කලාකරුවාගේ වැඩකොටස කුමක්ද? මේ විදියට කෘෂ්ණාවෙන් ගොවු වන අරමුණ උපාදානයෙන් ගොදුරු කරගැනීම හා වැඩිත් ඇති වන ජීවන මඟ කලාකරුවාගේ විෂයයි. කලාකරුවා කරන්නේ විශේෂයෙන්ම තම අරමුණ සඳහා යමක් දමන උපාදාන ක්‍රියාවලිය හදුනාගෙන එළිදරව් කිරීමයි.



ලෙසට ගැනීමට නිබන්ධ.

ඒ අනුව පණ රැක ගන්න, පිටත් වීමක් දෙකක්. සියළු සන්තු පණ රැක ගන්න. ඒත් පිටත් වෙන්නේ සවිද්‍යාණික මිනිසා පමණයි. පිටත් වීම යනු විවිධ නාෂ්ණාවන් අනුව දුමටත් විවිධ සැලසුම් දමමින් ලෝකය නොදුරු කර ගැනීමේ සවිද්‍යාණ ප්‍රයත්නයයි.

සතුන් කරන්නේ සහජ ප්‍රතික්‍රියා අනුව පණ රැකගෙන පරමිපරාව ගෙන යෑම පමණයි. වටිපයන්ට පිලිතුරු දෙන බුදුන් ~උපාදානසීය උප්පත්තිය පද්‍යාදානපමි~ දැනුවත් කියන්නේ උපාදානය නිසා උපන සිදුවන බවයි. උපාදානය නිසා ඇති වන උපන විවිධ භාවිතයන් නිසා ඇති වන ඒ ඒ විවිධ ක්‍රියාවලියක් මිස සිරුරේ උපන නැත්තම පණ ඇති වීම වෙන්නට බෑ. ඒ අනුව ඒ ඒ නාෂ්ණා අරමුණ හා එයින් අපමන උපාදාන ක්‍රියාවලියක් නිසා විවිධය නිරන්තරයෙන් ඇති වෙමින් හැරී වෙමින් පවතින බවයි දැක්වෙන්නේ. විවිධ දියාවන්ට ඇවිලෙන නිමගන ගින්නක් වෙමින් විවිධය නාෂ්ණාවන් මෙහෙයවන බවයි පෙනී යා දී ඇත්තේ.

එක භාවිතයක් නිම වුණත් ඒ උපාදානය එයින් අවසන් වුණත් යටි විද්‍යාණය තුළ නාෂ්ණාව නිබන්ධ තාක් නෙවන එය අප්පත් භාවිතයක් ඇති කරනවා. බුදුන් මෙහෙය මෙහෙය කිවිට. "නාණිතා සමච්ඡිත සච්ච පමමිච්ඡි උපාදානය නොහි". තනනා සහිත බව එම අවස්ථාවේදී උපාදානය දෙය දක්වමි. මේ කියන්නේ පරලොවත් ගැන නොව මේ විවිධය තුළම නාෂ්ණාව පිටත් විවිධ විවිධ ක්‍රියාවන්ට මිනිසා පොළොවන, එය ඇති වෙමින් හැරීමටම යන මඟ ගැනයි. ඒ අනුව

ගත්තොත් බුදුන්ගේ වැඩම මිලඟ උපන ගැන හෝ හුදු සැසරයක් ගැන හෝ නෙවෙයි. මේ ප්‍රාණ කාලය තුළම විවිධ උපාදානයන් අනුව විවිධ භාවිතයන් තුළ දැරීමටම නිමවෙමින් යන උමතු පැරනෝතික ගින්න නිවා සමගන් වෙමින් අතිදොණයෙන් සරු විවිධයක් හෙවෙයි. මේ අනුව බුදු දහම පර ලොවත් ජය ගැනීමට යෝජනා කර කලය කා දමන වැඩිපිලිවෙලකට වඩා මිනිසා කොබා දහම ගොදුරු කර ගැනීමේ විසරු දුක්කායකෙන් මුදවා



මානව දයාවන් යුත් සාමූහික ජීවිතයකට යොමු කරන යටාවාදී දහමක් ලෙස හඳුන්වන්න පුළුවන්.

එතොට කලාකරුවාගේ වැඩකොටස කුමක්ද? මේ විදියට නාෂ්ණාවන් යොමු වන අරමුණ උපාදානයෙන් ගොදුරු කරගැනීම හා විසරු දුක්කායකෙන් මුදවා මානව දුකාවෙන් යුත් සාමූහික ජීවිතයට ගොනු කරන යටාවාදී දහමක් ලෙස හඳුන්වන්න පුළුවන්. එතොට කලාකරුවාගේ වැඩකොටස කුමක්ද? මේ විදියට නාෂ්ණාවන් යොමු වන අරමුණ උපාදානයෙන් ගොදුරු කරගැනීම හා විසරු දුක්කායකෙන් මුදවා මානව දුකාවෙන් යුත් සාමූහික ජීවිතයට ගොනු කරන යටාවාදී දහමක් ලෙස හඳුන්වන්න පුළුවන්. එතොට කලාකරුවාගේ වැඩකොටස කුමක්ද? මේ විදියට නාෂ්ණාවන් යොමු වන අරමුණ උපාදානයෙන් ගොදුරු කරගැනීම හා විසරු දුක්කායකෙන් මුදවා මානව දුකාවෙන් යුත් සාමූහික ජීවිතයට ගොනු කරන යටාවාදී දහමක් ලෙස හඳුන්වන්න පුළුවන්.